

Alkotmánybíróság részére

Budapest

Tisztelt Alkotmánybíróság!

ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG	
Ügyszám:	II/ 0 3 5 3 6 - 0 / 2021
Érkezett:	2021. SZEPTEMBER 14. Személyesen
Pályázat:	1
Melléklet:	0

Alulírott országgyűlési képviselők (kapcsolattartó: Schmuck Erzsébet, értesítési cím: 1358 Budapest, Széchenyi rakpart 19.) az Alaptörvény 24. cikk (2) bekezdés e) és f) pontja és az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI. törvény (a továbbiakban: Abtv.) 24. § (1) bekezdése és 32. § (2) bekezdése alapján kezdeményezzük azt, hogy a tisztelt Alkotmánybíróság állapítsa meg, hogy a klímavédelemről szóló 2020. évi XLIV. törvény ellentétes

a) az Alaptörvény XX. cikk (1) bekezdésével, XXI. cikk (1) bekezdésével, P. cikk (1) bekezdésével, ezért azt semmisítse meg.

b) a 2016. évi L. törvénnyel kihirdetett, az ENSZ Éghajlatváltozási Keretegyezményben Részes Feleknek 21. Konferenciáján elfogadott Párizsi Megállapodással, ezért azt semmisítse meg.

1. A klímavédelemről szóló 2020. évi XLIV. törvény lényeges tartalmának összefoglalása

A klímavédelemről szóló 2020. évi XLIV. törvényt (a továbbiakban: Klímatörvény) preambuluma szerint a klímaváltozás hatásainak csökkentésére, következményeinek kezelésére, „a környezeti örökségünk védelme, a magyar emberek és nemzedékek együttes erőfeszítései eredményének megőrzése, valamint a magyar nemzet Kárpát-medencében való megmaradásának biztosítása” érdekében fogadta el. Az e tárgyban az Országgyűlés által is deklaráltan fennálló állami feladatok komplexitásához mérten ugyanakkor a törvény érdemi szabályozási tartalommal lényegében nem rendelkezik. Már önmagában terjedelme is igen szűkös – kevesebb, mint 3000 karakterrel az egyik legrövidebb hazai törvény –, ugyanakkor rendelkezései közül az 1. § kizárólag normatív tartalmat nélkülöző elvi deklarációkat tartalmaz, a 2. § alapelveket rögzít a nemzeti klímapolitika tartalmára, ugyanakkor ezekhez eszközként kizárólag annyit rendel, hogy „rövid-, közép- és hosszú távú klímavédelmi és klímaalkalmazkodási intézkedések” megvalósítására kéri fel a kormányt, végül a 4. § nyolc általánosan megfogalmazott intézkedés – elsősorban (a Zöld Államkötvényt is ideértve) támogatási intézkedések, illetve a 4. § (1) bekezdés d) pontjában határidő és konkrét részcélok nélküli jogszabályi felülvizsgálatok – kidolgozására kéri fel a kormányt.

Ennek megfelelően a Klímatörvényből egyetlen szakasz, a 3. § tartalmaz normatív szabályokat, az alábbi szöveggel:

„3. § (1) Magyarország az üvegházhatású gázok kibocsátását legalább 40%-kal csökkenti 2030-ig az 1990. évhez képest.

(2) Magyarország 2030-at követően a végső energiafelhasználás 2005. évi szintet meghaladó növekedése esetén a növekményt kizárólag karbonsemleges energiaforrásból biztosítja.

(3) Magyarország a bruttó végső energiafogyasztásban legalább 21%-os megújuló energiaforrás részarányt ér el a 2030. évig.

(4) Magyarország a 2050. évre eléri a teljes klímasemlegességet, azaz az üvegházhatású gázok még fennmaradó hazai kibocsátása, valamint elnyelése a 2050. évre egyensúlyba kerül.”

E rendelkezések sem igazodnak az éghajlatváltozási folyamatok súlyosságához és a nemzetközi közösség klímavédelmi célkitűzéseire képest is elégtelenek, különös tekintettel arra, hogy a 2030-ra vonatkozó 40%-os kibocsátáscsökkentési cél elmarad az európai klímarendeletben [az Európai Parlament és a Tanács (EU) 2021/1119 rendelete (2021. június 30.) a klímasemlegesség elérését célzó keret létrehozásáról és a 401/2009/EK rendelet, valamint az (EU) 2018/1999 rendelet módosításáról (európai klímarendelet)] meghatározott nettó 55%-os csökkentési céltól. Ráadásul a tudományos jelentések szerint az Európai Uniónak és így Magyarországnak is 1990-hez képest 58-70%-os kibocsátáscsökkentési célt kellene meghatároznia ahhoz, hogy összhangban legyen a Párizsi Egyezményben foglalt 1,5 °C-os felmelegedési pályával (Climate Analytics, European Union 2030 emissions reduction target needs to be brought into line with the Paris Agreement 1,5 °C limit, 2020, 7 o.).

Bár a törvény normaszövege – aligha véletlenül – erre nem utal, az üvegházhatású gázok kibocsátásának csökkentése a nemzetközi jog alapján is fennálló kötelezettsége Magyarországnak. A 2016. évi L. törvénnyel kihirdetett, az ENSZ Éghajlatváltozási Keretegyezményben Részes Feleknek 21. Konferenciáján elfogadott Párizsi Megállapodás (a továbbiakban: Párizsi Megállapodás) 2. cikk (1) bekezdés a) pontjában a megállapodás céljaként rögzítik az abban részes államok, hogy a globális átlaghőmérséklet emelkedését jóval az iparosodás előtti átlaghőmérsékletnél 2 °C-kal magasabb hőmérsékletszint alatt tartsák. és egyúttal törekedjenek arra, hogy a hőmérsékletemelkedés az iparosodás előtti átlaghőmérséklet feletti 1,5 °C mértékre korlátozódjon.

A Párizsi Megállapodás nem határoz meg olyan üvegházhatásúgáz-csökkentési kvótákat vagy kibocsátási felső határokat, amelyeket be kellene tartani a cél elérése érdekében. Ehelyett a Részes Felek feladata meghatározni a cél eléréséhez az intézkedéseiket. A 4. cikk (2) bekezdése szerint a Részes Feleknek el kell készíteniük és be kell nyújtaniuk az úgynevezett „nemzetileg meghatározott hozzájárulásokat”, amelyeket el kívánnak érni, és ennek érdekében nemzeti mérséklési intézkedéseket kell bevezetniük. A 3. cikk szerint jelentős erőfeszítéseket kell tennie minden szerződő

félnek a 2. cikkben említett cél elérése érdekében, amely erőfeszítéseket az idő múlásával fokozni kell. Ebben a tekintetben az Európai Unió vállalta, hogy 2030-ig az 1990-es szinthez képest legalább nettó 55%-kal csökkenti üvegházhatásúgáz-kibocsátását (európai klímarendelet).

Az ENSZ értékelte a Párizsi Megállapodáshoz benyújtott nemzetileg meghatározott hozzájárulásokat. Jelentésében az ENSZ Éghajlatváltozási Keretegyezményének titkársága arra a következtetésre jutott, hogy az üvegházhatásúgáz-kibocsátás, amely 2030-ig világszerte várható, összeegyeztethetetlen az olyan kibocsátáscsökkentési fogatónyvekkel, amelyek a globális felmelegedést 1,5 °C-ra vagy 2 °C-ra korlátoznák (Egyesült Nemzetek Éghajlatváltozási Keretegyezménye, a Felek Konferenciája, A tervezett országosan meghatározott hozzájárulások összesített hatásai: frissítés, 2016. május 2-i FCCC / CP / 2016/2 dokumentum, 9. o., 2. ábra a 12. oldalon). Ehelyett a várható emisszió 2100-ra 3 °C-os hőmérsékletemelkedést jelzett (IPCC, különjelentés, 1,5 °C-os globális felmelegedés, Összegzés a döntéshozók számára, 2018, 22. o., D1.1). Az eddigi vállalások súlyos elégtelensége olyannyira nem titok, hogy a közelmúltban politikai döntés született Európai Unió klímavédelmi célkitűzésének 40%-ról nettó 55%-ra történő megemeléséről (európai klímarendelet).

Mindehhez képest a Klímatörvény 3. §-a 2030-ra a kibocsátáscsökkentésben mindössze azt a konkrét vállalást tartalmazza, hogy Magyarország az üvegházhatású gázok kibocsátását legalább 40%-kal csökkenti 2030-ig az 1990. évhez képest, az ezt követő időszakra vonatkozó konkrét célt pedig csak annyiban határoz meg, hogy – az Európai Unió hosszabb távú klímapolitikai célkitűzésével összhangban – 2050-re előíranyozza a klímasemlegesség, azaz még fennmaradó hazai kibocsátás és ezen gázok elnyelése egyensúlyának elérését. Az e két, nemzeti szinten teljesítendő cél eléréséhez kapcsolódó konkrét részcélokat, illetve intézkedéseket azonban a Klímatörvény nem tartalmaz, és ilyenek megalkotására a Kormányt sem kötelezi.

2. A támadott törvényi rendelkezés alaptörvényellenességére vonatkozó érvelés

2.1. Az Alaptörvény XX. cikk (1) bekezdése kimondja, hogy *„mindenkinek joga van a testi és lelki egészséghez”*, a XXI. cikk (1) bekezdése pedig (átvéve az Alkotmány 18. §-át) azt, hogy *„Magyarország elismeri és érvényesíti mindenki jogát az egészséges környezethez”*. Az Alkotmánybíróság a 3068/2013. (III. 14.) AB határozatában megállapította, hogy *„[a]z Alaptörvény szövege az egészséges környezethez való jog tekintetében megegyezik az Alkotmány szövegével, ezért az egészséges környezethez való jog értelmezése során az Alkotmánybíróság korábbi határozataiban tett megállapítások is irányadónak tekinthetők”* {Indokolás [46]}.

Az Alaptörvény P. cikk (1) bekezdése szerint „[a] természeti erőforrások, különösen a termőföld, az erdők és a vízkészlet, a biológiai sokféleség, különösen a honos növény- és állatfajok, valamint a kulturális értékek a nemzet közös örökségét képezik, amelynek védelme, fenntartása és a jövő nemzedékek számára való megőrzése az állam és mindenki kötelessége”. Az Alkotmánybíróság gyakorlata a két fenti alaptörvényi rendelkezést a P) cikk (1) bekezdésével együtt értelmezve kimondja, hogy „az Alaptörvény nem csupán megőrizte az egészséges környezethez való alkotmányos alapjog védettségi szintjét, hanem az Alkotmányhoz képest e tárgykörben lényegesen bővebb rendelkezéseket is tartalmaz”, „a P) cikk (1) bekezdése ugyan taxatív nem határozza meg a védendő természeti értékek körét (lásd a „különösen” kitételt), ám azt igen, hogy valójában mit jelent a környezetvédelem mint állami és állampolgári kötelezettség: 1. a védelem, 2. fenntartás; 3. jövő nemzedékek számára történő megőrzés. Az állami kötelezettség tehát önálló szabályozást nyert és hangsúlyt kapott az Alaptörvény P) cikk (1) bekezdésében. Az Alaptörvény jelentős előrelépése a kötelezett kör kiterjesztése. Amíg az Alkotmány alapján a környezetvédelemben csak az állami kötelezettségek voltak hangsúlyosak, addig az Alaptörvény „mindenki” – így a civil társadalom és minden egyes állampolgár – kötelezettségéről is beszél”. {16/2015. (VI. 5.) AB határozat, Indokolás [92]-[93]}.

Az Alkotmánybíróság az 13/2018. (IX. 4.) AB határozat [32] bekezdésében – szintén a P. cikk (1) bekezdésével és az egészséges környezethez való joggal összefüggő kérdéseket vizsgálva – rögzítette, hogy „Magyarország az éghajlatváltozás következményeinek jelentősen kitett térségben helyezkedik el”.

Az Alkotmánybíróság a 28/2017. (X. 25.) AB határozatban kifejezetten hangsúlyozta, hogy a környezet megóvása érdekében „a jogalkotónak az elővigyázatosság elvére is tekintettel kell lennie, melynek értelmében az államnak kell igazolnia azt, hogy a tudományos bizonytalanságra is figyelemmel, a környezet állapotának romlása egy adott intézkedés következményeként bizonyosan nem következik be” (Indokolás [75]). A 27/2017. (X. 25.) AB határozat szerint pedig „[a]z elővigyázatosság környezetjogban általánosan elfogadott elvének értelmében az államnak kell biztosítania azt, hogy a környezet állapotának romlása egy adott intézkedés következményeként ne következzen be” {Indokolás [45]}. A Párizsi Egyezmény „anyaegyezménye”, az 1995. évi LXXXII. törvénnyel kihirdetett ENSZ Éghajlatváltozási Keretegyezménye 3. cikk (2) bekezdésében azzal a tartalommal rögzíti ezt az elvet, hogy „[a] Felek tegyenek elővigyázatossági intézkedéseket az éghajlatváltozás okainak megelőzésére, megakadályozására vagy okainak csökkentésére és káros hatásainak enyhítésére. Ahol súlyos vagy visszafordíthatatlan károk veszélye fenyeget, a teljes tudományos bizonyosság hiánya nem használható fel indokként ezen intézkedések elhalasztására, számításba véve, hogy az éghajlatváltozással foglalkozó politikai tevékenységek és intézkedések

költséghatékonyak legyenek annak biztosítása végett, hogy a globális előnyök a lehető legkevesebb költséggel járjanak. Ennek elérésére e politikai tevékenységek és intézkedések vegyék számításba a különböző társadalmi-gazdasági összefüggéseket, legyenek átfogóak, terjedjenek ki az üvegház-gázok valamennyi vonatkozó forrására, nyelőire és tározóira, valamint az alkalmazkodásra, továbbá öleljenek fel minden gazdasági ágazatot.”

Figyelemmel arra is, hogy az indítvány által felvetett elvi kérdés az Alkotmánybíróság eddigi gyakorlatában ebben a formában nem jelent meg, az indítványozók hivatkoznak a német Szövetségi Alkotmánybíróság 1 BvR 2656/18. számú, 2021. március 24-i határozatában foglaltakra is. E döntés – a magyar alaptörvényi szabályokkal a vonatkozó német alkotmánybírósági gyakorlatra is tekintettel nagyban rokonítható alkotmányos rendelkezések alapján – a Klímatörvénynél jóval több konkrétumot tartalmazó német klímatörvény (Bundes-Klimaschutzgesetz vom 12. Dezember 2019) alkotmányellenességét mondta ki azért, mert abból hiányoztak a 2030 utáni időszakra vonatkozó kibocsátáscsökkentési célok. A német Szövetségi Alkotmánybíróság e döntése egyebek közt azt mondta ki, hogy

- a) az állam életvédelmi kötelezettsége magában foglalja az élet és az egészség éghajlatváltozással szembeni védelmének kötelezettségét is,
- b) a természeti erőforrások jövő nemzedékek számára való fenntartásáról szóló alaptörvényi rendelkezésnek ugyan nincs feltétlen elsőbbsége más ügyekkel szemben, de konfliktus esetén egyensúlyba kell hozni más alkotmányos érdekekkel és elvekkel, ugyanakkor az éghajlatváltozás előrehaladásának összefüggésében nő a klímavédelmi követelmény relatív súlya,
- c) sem tudományos bizonytalanságokra, sem a klímavédelem nemzetközi dimenzióira (más államok kibocsátásaira) való hivatkozással nem lehet elkerülni a hatékony klímavédelemért való állami felelősség vizsgálatát.

2.2. A Klímatörvény az indítványozók álláspontja szerint azért ellentétes az Alaptörvény XX. cikk (1) bekezdésével, XXI. cikk (1) bekezdésével és P. cikk (1) bekezdésével, mert az tartalmánál fogva és a tényleges végrehajtást biztosító garanciák teljes hiányában alkalmatlan arra, hogy annak segítségével az állam az egészséges környezethez való jog jövőbeli érvényesülését és a jövő nemzedékek megfelelő életfeltételeit biztosítsa, így a megalkotásával az állam a megjelölt alaptörvényi rendelkezéseken alapuló intézményvédelmi kötelezettségének nem tett eleget. Ennek az oka az, hogy a törvényalkotó olyan 2030-as klímacélt határozott meg, ami önmagában elégtelen még a Párizsi Egyezmény 2. cikke szerinti értékek közül a 2 °C-os globális felmelegedési érték elérésére, a 2050-re, azaz csak egy teljes emberöltő múlva elérni kívánt klímasemlegességig pedig nem határozott meg az üvegházhatású gázok semlegességének eléréséhez szükséges

kibocsátáscsökkentési foratókönyvet és a 2030 és 2050 közötti időszakra vonatkozóan semmilyen közbenső kibocsátási célt. Márpedig ezek között a törvényi keretek közt a klímaváltozás hatásai még a klímasemlegesség 2050-es tényleges elérése esetén is a következő nemzedékek életfeltételeinek katasztrofális átalakulásával járhatnak, hiszen a következő három évtized tényleges kibocsátási mértékeinek döntő a jelentősége a klímapolitikai intézkedések hatékonyságával kapcsolatban.

A Klímatörvény valamennyire is ambiciózus nemzeti célok és normatív szabályok hiányában – lényegében egy közepesnél kevésbé fontos témában hozott szimbolikus országgyűlési határozatnak vagy kormányhatározatnak megfelelő tartalommal meghozva – nem alkalmas arra, hogy a klímapolitika alapidokumentuma legyen, ugyanakkor a célmeghatározást mint tárgykört törvényi szintre emelve annak is gátja, hogy az állam alacsonyabb szintű jogszabályokban vagy egyedi intézkedésekben ambiciózusabb célokat határozzon meg. Pedig az egészséges környezethez való jogból és külön az Alaptörvény P) cikk (1) bekezdésének, illetve az ezekből következő elővigyázatosság elvének – a tudományos álláspontok különbözőségéből fakadó bizonytalanságokat a környezet és a természet hatékonyabb védelmét szolgáló döntésekkel kezelve – kizárólag valós, a folyamatos és jelentős kibocsátáscsökkentésre alkalmas, szabályozási intézkedésekkel alátámasztott, a klímasemlegességig vezető utat pontosan meghatározó, így az addig bekövetkező kibocsátást kalkulálhatóvá tevő célok rögzítésére és az ezek megvalósításához szükséges mechanizmus kialakítására lenne szükség.

Az indítványozók álláspontja szerint ezért a Klímatörvény ellentétes az Alaptörvény X. cikk (1) bekezdésével, XXI. cikk (1) bekezdésével és P. cikk (1) bekezdésével.

2.3. A fentiekben, mindenekelőtt az indítvány 1. pontjában és 3.2. alpontjában leírtakból az is következik az indítványozók szerint, hogy a Klímatörvény kibocsátáscsökkentési rendelkezései alkalmatlanok a Párizsi Megállapodás 2. cikke szerinti cél elérésére. A Klímatörvény 3. § szerinti kibocsátáscsökkentési célok tartalma emellett eleve nem jelent a Párizsi Egyezmény 3. cikke szerinti jelentős erőfeszítést és azoknak az idő előrehaladtával való fokozását sem garantálja semmi a Klímatörvényből, emellett a törvény semmilyen további normatív szabályt, így ágazati kibocsátási célokat vagy korlátozásokat, illetve a célok elérését célzó normatív szabályozást sem tartalmaz, de ilyenek meghatározásáról nem is rendelkezik.

Az indítványozók Álláspontja szerint ezért a Klímatörvény ellentétes a Párizsi Egyezménnyel is.

2.4. Arra az esetre, ha a Tisztelt Alkotmánybíróság az alkotmányellenesség és a nemzetközi

szerződésbe ütközés jogkövetkezményeinek levonása körében az indítványozókkal ellentétben a Klímatörvény megsemmisítését nem tartaná megfelelőnek, az indítványozók kérik, hogy az Alkotmánybíróság – az Abtv. 52. § (2) bekezdése alapján hivatalból eljárva – fontolja meg az Abtv. 46. § szerinti, az Országgyűlés mint jogalkotó általi mulasztással előidézett alkotmányellenesség megállapítását.

3. Az indítványozók a közérdekből nyilvános adataik, így különösen az indítvány közzétételéhez hozzájárulnak.

Budapest, 2021. szeptember 14.

Tisztelettel,

név

aláírás

1. SCHMUCK ERZSÉBET

Schmuck

2. DUKESZTES LÁSZLÓ LÓRÁNT

Dukesztes

3. CSAKEDI ANITA

Csakedi

4. DEMETER MÁRTA

Demeter

5. HOHN KRISZTINA

Hohn

6. CINGÁR PÉTER

Cingár

7.

8.

9.

10.

11.

12.

13.

14.

15.

16.

17.

18.

19.

20.

21.

22.

23.

24.

25.

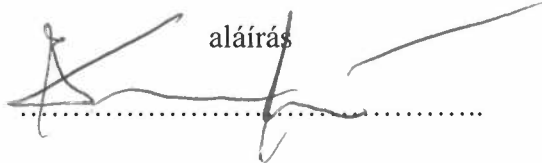
26.

27.

név

aláírás

1. Dr. Hiller István

2.

.....

3.

.....

4.

.....

5.

.....

6.

.....

7.

.....

8.

.....

9.

.....

10.

.....

11.

.....

12.

.....

13.

.....

14.

.....

15.

.....

16.

.....

17.

.....

18.

.....

19.

.....

20.

.....

21.

.....

22.

.....

23.

.....

24.

.....

25.

.....

26.

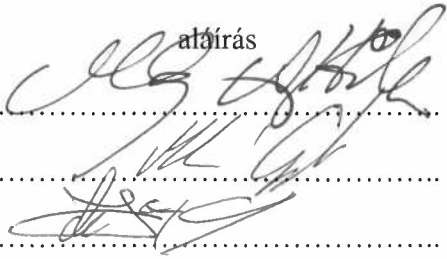
.....

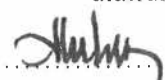
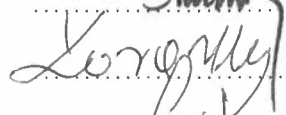
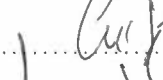
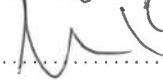
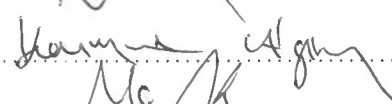
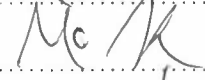
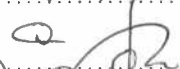
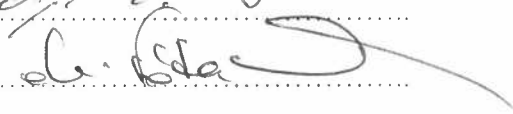
27.

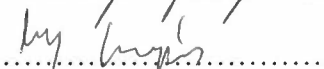
.....

1. név MESTERHAZY ATTILA
2. Molnár Gyula
3. HARANGOZÓ TAMÁS
4.
5.
6.
7.
8.
9.
10.
11.
12.
13.
14.
15.
16.
17.
18.
19.
20.
21.
22.
23.
24.
25.
26.
27.

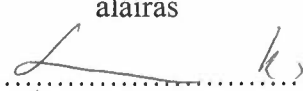
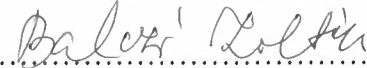
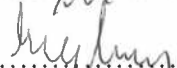
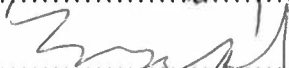
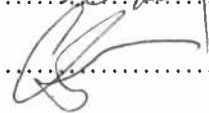
aláírás

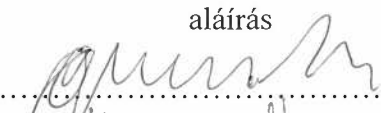
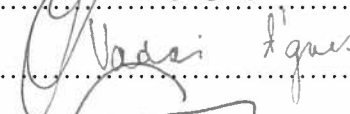
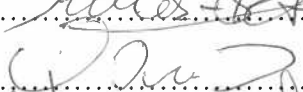
	név	aláírás
1.	Híszékeny Derső	
2.	KORÓZS LAJOS	
3.	SZABÓ SA'NDOR	
4.	TÓTH CSABA	
5.	KUNHALMI A'GNES	
6.	MOLNAR ZSOLT	
7.	DR. GURMAI ZITA	
8.	BANGÓVÉ BORBÉLY ILDIKÓ	
9.	dr. Varga László	
10.	DR. TÓTH BERTALAN	
11.		
12.		
13.		
14.		
15.		
16.		
17.		
18.		
19.		
20.		
21.		
22.		
23.		
24.		
25.		
26.		
27.		

	név	aláírás
1.	DR. LUKÁCS LÁSZLO GYÖRGY	
2.	NUKKONICS TIBOR	
3.	DUPAS ROBERT	
4.	SLIHAŐYI GYÖRGY	
5.	CSANYI TAMÁS	
6.	DR. GYÖRRECSABA	
7.	POTOCSEKME' KÖRÖS, ANITA	
8.	KALLÓ GERGELY	
9.	RIG LAJOS	
10.		
11.		
12.		
13.		
14.		
15.		
16.		
17.		
18.		
19.		
20.		
21.		
22.		
23.		
24.		
25.		
26.		
27.		

- név
1. Di. Brenner Kobman
 2. BALCZÓ ZOLTÁN
 3. JAKAB PETER
 4. MAGYAR ZOLTÁN
 5. ANDER BALÁZS
 6. Z. KARPÁI DANIEL
 7. STUMMER JÁNOS
 8.
 9.
 10.
 11.
 12.
 13.
 14.
 15.
 16.
 17.
 18.
 19.
 20.
 21.
 22.
 23.
 24.
 25.
 26.
 27.

- aláírás
1.
 2.
 3.
 4.
 5.
 6.
 7.
 8.
 9.
 10.
 11.
 12.
 13.
 14.
 15.
 16.
 17.
 18.
 19.
 20.
 21.
 22.
 23.
 24.
 25.
 26.
 27.

	név
1.	Gyurcsány Ferenc
2.	Dr. Vadai Ágnes
3.	Arató Gergely
4.	Bósz Anett
5.	Hajdu László
6.	Oláh Lajos
7.	Sebestény Péter
8.	Varga László
9.	Varga Zoltán
10.	
11.	
12.	
13.	
14.	
15.	
16.	
17.	
18.	
19.	
20.	
21.	
22.	
23.	
24.	
25.	
26.	
27.	

	aláírás
	
	
	
	
	
	
	
	
	

név

aláírás

1. SZABÓ Tímea
2. KOCSIS GÁBOR OLIVIA
3. TORDAI BENCE
4. DR. MEZLÁR TAMÁS
5. BURÁNY SÁNDOR
6.
7.
8.
9.
10.
11.
12.
13.
14.
15.
16.
17.
18.
19.
20.
21.
22.
23.
24.
25.
26.
27.

